

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Robert Galbraith

Glasul sângelui

Traducere din limba engleză de Ciprian Șiulea



*Pentru Barbara Murray,
asistentă socială, activistă WEA,
profesoară, soție, mamă, bunică,
teribilă jucătoare de bridge
și cea mai bună soacră din lume*

*Acolo-i căutară urma și peste tot scodiră
Să afle care îi fuse hărăzirea;
Nimica dară nu gasira. Nenorocirea
Ori cruda soartă ce-o ndepărtase
De cel ce-i aducea tovărășirea,
Era poveste lungă...*

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

*Căci, dacă n-ar fi așa, atunci ceva s-ar transforma
În nimic, ceea ce, din punct de vedere matematic,
este absurd.*

Aleister Crowley, *Cartea lui Thoth*

Partea întâi

Apoi sosi vroioasa vară...

Edmund Spenser, *The Faerie Queene*

*Astfel era acela de care am a povesti
Artegall, credincios erou al dreptății...*

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

— Tu ești din Cornwall, get-beget, spuse Dave Polworth iritat. „Strike“ nici măcar nu e numele tău adevărat. De drept ești un Nancarrow. Acum doar nu vrei să-mi spui că te consideri englez?

Victory Inn era atât de aglomerat în această seară caldă de august încât clienții se revărsaseră afară, pe treptele late de piatră care coborau spre golf. Polworth și Strike stăteau la o masă din colț și sărbătoreau cu câteva halbe ziua de naștere a lui Polworth care împlinea 39 de ani. De 20 de minute discutau despre naționalismul local și deja lui Strike i se părea prea mult.

— Dacă mă consider englez? medită el cu voce tare. Nu, aș spune mai degrabă britanic.

— Du-te dracu', spuse Polworth, care se înfuria ușor. Nu te cred. Vrei doar să mă enervezi.

Cei doi prieteni erau complet diferiți din punct de vedere fizic. Polworth era scund și uscățiv ca un jocheu, îmbătrânit și ridat înainte de vreme, iar prin părul rar i se vedea pielea arsă de soare a capului. Avea un tricou boțit, de parcă l-ar fi cules de pe podea sau de prin coșul de rufe murdare, iar blugii lui erau franjuri. Pe antebrațul stâng își tatuase crucea albă pe fond negru a Sfântului Piran¹; pe mâna dreaptă avea o cicatrice adâncă, amintire dintr-o întâlnire de gradul trei cu un rechin.

Prietenul său, Strike, semăna cu un boxer ieșit din formă, ceea ce de fapt și era; era un bărbat masiv, cu câțiva centimetri buni peste 1,80 m, cu un nas ușor strâmb și părul întunecat, bogat și cărlionțat. Nu se vedea niciun tatuaj și, în ciuda umbrei permanente a unei bărbi dese, avea acel aer îngrijit și apretat al unui fost polițist sau militar.

¹ Sfântul Piran este ocrotitorul regiunii Cornwall. (N.r.)

— Te-ai născut aici, nu se lăasă Polworth. Așa că ești din Cornwall.
 — Problema e că, după criteriul ăsta, tu ești din Birmingham.
 — Ia mai du-te dractu! îl repezi din nou Polworth, bășicat de-a binelea.
 Sunt aici de când aveam două luni, iar maică-mea se trage din familia Trevelyan. E vorba de identitate — despre ce simți aici.
 Polworth se bătu cu pumnul în piept, deasupra inimii.
 — Familia maică-mii e în Cornwall de secole... continuă el.
 — Mda, mă rog, sângele și pământul nu m-au...
 — Ai auzit de ultimul sondaj pe care l-au făcut? îl întrerupe Polworth.
 La întrebarea „De unde proveniți?”, jumătate — *jumătate* — au bifat „din Cornwall”, în loc de „din Anglia”. E o creștere enormă.
 — Super, spuse Strike. Și ce-o să urmeze? Variante de răspuns cu dumno-nii și romanii?

— Mai fă tu dracului pe deșteptul mult timp, spuse Polworth, să vezi ce mult o să te ajute. Ai stat prea mult la Londra, băiete... Nu e nimic în neregulă să fii mândru de locul din care te tragi. Nu e nimic în neregulă cu comunitățile care vor să ia înapoi puțină putere de la Westminster. Anul viitor scoțienii o să fie primii. Stai să vezi. Când o să obțină ei independența, ăsta o să fie semnalul. Popoarele celtice din toată țara o să acționeze. Mai vrei una? adăugă Polworth arătând spre halba goală a lui Strike.

Strike venise la crășmă, tânjind după un moment de răgaz, departe de tensiuni și de griji, nu ca să asculte tirade despre politica din Cornwall. Devotamentul lui Polworth față de Mebyon Kernow, partidul naționalist în care se înscrisese la 16 ani, părea să fi pus și mai multă stăpânire pe el în anul care trecuse de când nu se mai văzuseră. De obicei, Dave îl făcea pe Strike să rădă ca nimeni altul, dar nu-i plăcea să se glumească pe seama independenței Cornwall-ului, subiect care pe Strike îl pasiona la fel de tare ca decorațiunile interioare sau să caște gura la trenuri. Pentru o clipă se gândi să spună că trebuia să se întoarcă acasă la mătușa lui, dar perspectiva aceasta era și mai deprimantă decât tirada vechiului său prieten împotriva supermarketurilor care nu acceptau să pună crucea Sfântului Piran pe bunurile care proveneau din Cornwall.

— Super, mersi, spuse el.

Îi întinse paharul gol lui Dave, care o luă spre bar, dând din cap în dreapta și în stânga, în semn de salut, spre numeroasele sale cunoștințe.

Strike rămase singur la masă, iar privirea lui începu să cutreiere absentă crășma unde se simțise tot timpul de-ai casei. Se schimbaseră de-a lungul anilor, dar nu într-atât încât să nu mai recunoască locul în care el și tovarășii lui din Cornwall obișnuiau să se întâlnească pe când aveau aproape

20 de ani. Ciudat, dar trăia două senzații diferite în același timp: că se afla exact unde fi era locul și unde nu-i fusese locul niciodată, o familiaritate și o distanțare intense.

În timp ce privirea lui rătăcea la întâmplare, de la podeaua de lemn la imaginile cu teme nautice, se trezi că privește direct în ochii mari și neliniștiți ai unei femei care stătea la bar împreună cu o prietenă. Avea fața alungită și palidă, iar părul negru, lung până la umeri, îi era brăzdat de șuvițe cărunte. Strike nu o recunoscu, dar în ultima oră observase că unii localnici își întindeau gâtul ca să se uite la el sau încercau să-i prindă privirea. Strike se uită în altă parte, scoțând mobilul și prefăcându-se că trimite un mesaj.

La cel mai mic semn de încurajare, cei care îl cunoșteau aveau deja pretextul perfect pentru conversație, deoarece toată lumea din St Mawes părea să știe că Joan, mătușa lui, fusese diagnosticată în urmă cu 10 zile cu un cancer ovarian avansat și că el, sora lui vitregă, Lucy, și cei trei fii ai acesteia veniseră într-un suflet acasă la Joan și Ted ca să-și ofere tot sprijinul. Deja de o săptămână, de fiecare dată când se aventura în afara casei, răspundea la întrebări, accepta vorbe pline de compasiune și refuza politicos oferte de ajutor. Obosise să mai caute noi și noi modalități de a spune „Da, pare să fie terminal și da, e nasol pentru noi toți”.

Polworth își croi drum înapoi spre masă, cu două halbe pline ochi.

— Pofitim, Diddy, spuse el, reluându-și locul pe scaunul de bar.

Vechea poreclă nu îi fusese dată lui Strike ca o ironie la adresa gabariturii său, așa cum presupuneau cei mai mulți, ci deriva din „didicoy”, termenul din Cornwall pentru țigan. Strike se mai îmbună auzind-o, amintindu-și de ce prietenia cu Polworth era cea mai durabilă din viața lui.

Cu 35 de ani în urmă, Strike intrase la școala primară din St Mawes după ce pierduse un trimestru, neobișnuit de bine dezvoltat pentru vârsta lui și cu un accent izbitor de diferit de dialectul huruit din zonă. Chiar dacă se născuse în Cornwall, mama lui îl luase de acolo imediat ce își revenise după naștere, fugind noaptea cu un bebeluș în brațe ca să se întoarcă la viața londoneză pe care o iubea, între tot felul de apartamente, case ocupate ilegal și petreceri. La patru ani după nașterea lui Strike, mama lui se întorsese în St Mawes cu fiul ei și cu fetița nou-născută, Lucy, doar ca să fugă iar la primele ore ale dimineții, lăsându-i în urma sa pe Strike și pe sora lui vitregă.

Strike nu aflase niciodată cu exactitate ce scrisese Leda în biletul pe care îl lăsase pe masa din bucătărie. Fără îndoială, traversa o perioadă plină de probleme din cauza vreunui proprietar ori a vreunui iubit, sau poate că se desfășura pe undeva vreun festival de muzică la care voia neapărat să meargă: cu doi copii după ea, devenise dificil să trăiască după cum i se

năzărea ei. Oricare ar fi fost motivul absenței ei din ce în ce mai îndelungate, cumnata sa, Joan, care era la fel de convențională și de ordonată pe cât de nestatornică și de haotică se dovedea Leda, îi cumpărase lui Strike o uniformă și îl înscrișese la școala din localitate.

Când Strike fusese prezentat clasei, ceilalți copii de patru ani și jumătate se holbaseră la el. Câțiva dintre ei chicotiseră când îl auziseră pe învățător rostindu-i numele mic, Cormoran. Pe Strike îl îngrijora toată treaba asta cu școala, pentru că era sigur că maică-sa spusese că o să facă școală acasă. Încercase să-i spună unchiului Ted că el nu credea că maică-sa ar fi vrut să meargă la școală, dar Ted, atât de înțelegător de obicei, îi spusese ferm că trebuie să meargă, așa că iată-l, singur printre niște necunoscuți cu un accent ciudat. Strike, care nu fusese niciodată vreun plângăcios, se așezase în pupitrul său vechi, simțind în gât un nod cât un măr de mare.

Faptul că Dave Polworth, micul șef al clasei, decisese să se împrietească cu băiatul cel nou nu fusese niciodată explicat într-un mod satisfăcător, nici măcar pentru Strike. Motivul nu avea cum să fie frica de dimensiunile lui Strike, pentru că cei mai buni doi prieteni ai lui Dave erau fii voinici de pescari, și oricum se știa că Dave e un luptător de o îndârjire invers proporțională cu înălțimea lui. La sfârșitul acelei prime zile, Polworth îi devenise deopotrivă prieten și apărător, asumându-și sarcina de a le băga în cap colegilor toate motivele pentru care Strike era demn de respectul lor: era născut în Cornwall, era nepotul lui Ted Nancarrow, unul dintre salvamari, nu știa unde e maică-sa și nu era vina lui că vorbește ciudat.

Oricât de bolnavă ar fi fost mătușa lui și oricât de mult se bucurase că-l avusese alături pe nepotul ei timp de o săptămână întreagă și chiar dacă acesta urma să plece a doua zi dimineată, Joan îl dăduse efectiv afară din casă ca să-l determine să se ducă în acea seară la aniversarea „micuțului Dave”. Joan prețuia legăturile vechi și era încântată că Strike și Dave Polworth rămăseseră, după atâția ani, prieteni. Considera prietenia lor o dovadă că avusese dreptate să-l trimită pe Strike la școală, în ciuda a ceea ce-și dorise iresponsabila lui mamă, și că adevărul cămin al lui Strike era Cornwall-ul, indiferent cât de departe cutreierase el după aia și chiar dacă în prezent stătea în Londra.

Polworth, care ajunsese la al patrulea pahar, sorbi îndelung din el și spuse, aruncând peste umăr o privire tăioasă spre femeia brunetă și spre prietena ei blondă, care continuau să-l privească pe Strike:

— Turiști nenorociți.

— Dar ce-ar fi parcul tău fără turiști? întrebă Strike.

— Ar fi minunat, răspuse Polworth prompt. Avem o grămadă de vizitatori locali, care vin de mai multe ori.

Polworth demisionase recent dintr-un post de conducere de la o firmă de inginerie din Bristol ca să lucreze ca grădinar-șef al unui parc public imens aflat la mică distanță de țârm. Polworth, șofer talentat, surfer desăvârșit și concurent la competițiile Ironman, fusese încă din copilărie neliniștit și dedicat activității fizice, iar timpul și munca de birou nu reușiseră să-l îmblânzească.

— Deci n-ai niciun regret? întrebă Strike.

— La dracu', nu, spuse Polworth cu fervoare. Aveam nevoie să-mi pun iar mâinile la treabă. Să ies afară. La anul o să am 40. Acum ori niciodată.

Polworth aplicase pentru noua slujbă fără să-i spună ceva soției lui. După ce i se oferise postul, își dăduse demisia și se dusese acasă să anunțe familia acest *fait accompli*¹.

— Penny s-a mai îmbunătățit, este? întrebă Strike.

— Tot îmi mai spune o dată pe săptămână că vrea să divorțeze, răspuse Polworth indiferent. Dar a fost mai bine să o pun în fața faptului împlinit decât să ne certăm aiurea cinci ani. Totul a ieșit perfect. Copiii lor le place la noua școală, iar compania lui Penny a lăsat-o să se transfere la filiala din Marele Oraș.

Prin Marele Oraș Polworth înțelegea Truro, nu Londra.

— E fericită, doar că nu vrea să recunoască.

Strike se îndoaia în sinea lui de adevărul acestei afirmații. În cazul lui Polworth, ignorarea realităților care nu-i conveneau mergea mână în mână cu apetența lui pentru riscuri și cauze romantice. Dar Strike avea suficiente probleme personale ca să-și mai facă griji și pentru ale lui Polworth, așa că ridică halba și spuse, în speranța că va continua să-l țină pe acesta departe de politică:

— Ei, la mulți ani, prietene.

— Noroc, spuse Polworth, ridicând și el paharul. Ce șanse crezi că are Arsenal? Se califică?

Strike dădu din umeri, pentru că se temea că, dacă începeau să discute despre probabilitatea ca clubul de fotbal din Londra să câștige un loc în Liga Campionilor, aveau să ajungă iar la loialitatea față de Cornwall.

— Și cum mai e viața ta amoroasă? întrebă Polworth, schimbând subiectul.

— Inexistentă, spuse Strike.

Polworth rânji.

— Joanie crede că o să te cuplezi cu partenera ta de afaceri. Tipa aia, Robin.

— Zău? spuse Strike.

¹ Un fapt deja realizat – în limba franceză în original. (N.r.)

— Așa mi-a zis când m-am dus pe acolo acum două weekend-uri ca să le repar antena de satelit.

— Nu mi-au spus că ai făcut asta, răspuse Strike, înclinând iar paharul spre Polworth. A fost frumos din partea ta, mersi.

Dacă sperase să-l deturneze pe prietenul lui, nu reușise.

— Amândoi, spuse acesta, și ea, și Ted, amândoi cred că ea e aleasa.

Iar când Strike nu spuse nimic, Polworth insistă:

— Nu e nimic între voi, deci?

— Nu, spuse Strike.

— Păi, de ce? întrebă Polworth, încruntându-se iar.

Ca și cu independența Cornwall-ului, Strike refuza să îmbrățișeze un obiectiv evident și dezirabil.

— E arătoasă. Am văzut-o în ziar. Poate nu de nivelul lui Lady Psiho, dar pe de altă parte, nici nu e dușă cu pluta, nu-i așa, Diddy?

Strike râse. Lady Psiho era porecla pe care Polworth i-o dăduse cu mult timp în urmă fostei lui logodnice.

— Lui Lucy îi place de ea, continuă Polworth. Zice că ați fi perfecti împreună.

— Când ai vorbit tu cu Lucy despre viața mea amoroasă? întrebă Strike, ceva mai puțin amabil.

— Acum vreo lună, spuse Polworth. I-a adus pe băieți în weekend și i-am invitat pe toți la un grătar.

Strike bău și nu spuse nimic.

— Ea zice că vă înțelegeți excelent, spuse Polworth, privindu-l atent.

— Da, așa e, răspuse Strike.

Polworth așteptă, cu sprâncenele ridicate și cu o expresie nerăbdătoare.

— Ar strica totul, spuse Strike. Nu vreau să risc agenția.

— Înțeleg, spuse Polworth. Dar te tentează, nu-i așa?

Urmă o scurtă pauză. Strike evita cu grijă să privească în direcția brunei și a prietenei ei, convins fiind că femeile discutau despre el.

— Poate au existat unele momente, recunosc eu, când m-am gândit la asta. Dar trece acum printr-un divorț urât, ne petrecem și așa jumătate din viață împreună și îmi place să lucrez cu ea.

De dragul prieteniei lor îndelungate și pentru că era ziua de naștere a lui Polworth, dar și pentru că deja se contraziseră din cauza politicii, Strike se străduia să nu lase să se vadă cât de deranjat era de direcția în care o luaseră întrebările. Toate persoanele căsătorite pe care le cunoștea păreau sperate să-i convingă și pe ceilalți să căsătorească, indiferent cât de proastă era reclama pe care ei înșiși o făceau instituției. Soții Polworth, de exemplu,

păreau să se afle permanent într-o stare de animozitate reciprocă. Strike o auzise pe Penny numindu-l pe soțul ei „tâmpitul ăla“ mai des decât îi spunea pe nume, iar Polworth își delectase în multe seri prietenii povestindu-le încântat, în detaliu, despre modalitățile în care reușise să-și urmeze propriile ambiții și interese în dauna soției sau în ciuda protestelor acesteia. Amândoi păreau cât se poate de fericiți în compania propriului sex, iar în rarele ocazii în care Strike se bucurase de ospitalitatea lor acasă la ei, aceste întruniri păreau să urmeze de fiecare dată un model al unei segregări naturale, femeile strângându-se într-o zonă a casei și bărbații în alta.

— Și ce-o să se întâmple când Robin o să vrea copii? întrebă Polworth.

— Nu cred că o să vrea, spuse Strike. Îi place ce face.

— Toate spun așa, respinse Polworth argumentul. Câți ani are acum?

— E cu zece ani mai mică decât noi.

— O să vrea copii, spuse Polworth sigur pe el. Toate vor. La femei apare mai repede. Le ticăie ceasul.

— Păi, cu mine n-o să aibă copii, asta-i sigur. Eu nu vreau copii. Și oricum, pe măsură ce îmbătrânesc mi se pare că sunt tot mai puțin genul care se căsătorește.

— Și eu am crezut la fel, prietene, spuse Polworth. Dar apoi mi-am dat seama că nu aveam deloc dreptate. Ți-am povestit cum s-a întâmplat, nu? Cum am ajuns s-o cer în căsătorie pe Penny?

— Nu cred, spuse Strike.

— Nu ți-am povestit niciodată toată chestia cu Tolstoi? întrebă Polworth, surprins de propria-i scăpare.

Strike, care tocmai își ducea paharul la gură, îl lăsă jos, uimit. Încă din școala primară, Polworth, căruia îi mergea mîntea brici, dar disprețuia orice formă de învățare dacă nu putea să-i dea imediat o utilitate practică, evitase orice material tipărit cu excepția manualelor de utilizare. Înțelegând greșit expresia lui Strike, Polworth spuse:

— Tolstoi. A fost un scriitor.

— Da, spuse Strike. Mersi. Și ce legătură are...?

— Păi, tocmai îți povesteam, nu? Mă despărțisem de Penny a doua oară. Ea îi tot dădea înainte cu logodna, iar eu nu aveam niciun chef. Așa că eram într-un bar și îi zic unui prieten, Chris, că m-am săturat s-o tot aud că vrea un inel — ți-l amintești pe Chris? Un tip solid, săsăit. V-ați cunoscut la botelul lui Rozwyn. În fine, la bar mai era un tip cherchelit, mai bătrân, care stătea singur, cam poponar cu părul lui ondulat și sacoul de velur, care mă enerva, ca să fiu sincer, pentru că îmi dădeam seama că trage cu urechea la noi. Așa că l-am întrebat ce dracu' vrea, la care el mă privește drept în ochi

și zice: „Singura modalitate în care poți duce o povară fără să te folosești de mâini este să ți-o legi în spinare. Dacă te căsătorești, o să-ți poți folosi iar mâinile. Dacă nu te căsătorești, n-o să mai ai niciodată mâinile libere. Uită-te la Mazankov, la Krupov. Și-au distrus cariera de dragul femeilor“. Eu am crezut că Mazankov și Krupovăștia sunt prietenii lui, și l-am întrebat de ce dracu' îmi povestește mie asta. Atunci el îmi zice că cita din scriitorul ăsta, Tolstoi. Am început să vorbim și, crede-mă, Diddy, a fost unul din momentele acelea care îți schimbă viața. Parcă s-a aprins un bec...

Polworth arată deasupra capului lui aproape chel.

— Tipul m-a făcut să văd clar. E dilema bărbaților, prietene. Eu încercam să-mi găsesc o gaură joi seara și iar mă duceam acasă singur, cu mai puțini bani în buzunar și plictisit ca dracu'; m-am gândit la câți bani am cheltuit alergând după păsărică, ce bătaie de cap e și dacă vreau să mă uit la porno singur la 40 de ani, și m-am gândit că tocmai asta e ideea. Țasta e rostul căsătoriei. O să-mi găsesc eu o tipă mai bună ca Penny? Îmi place să le spun tâmpenii femeilor prin baruri? Penny și cu mine ne înțelegem bine. Puteam să nimeresc mult mai rău. Nu e vreo urâtă. Am deja o gaură care mă așteaptă acasă, nu-i așa?

— Păcat că nu poate să te audă acum, spuse Strike. S-ar îndrăgosti iar de tine.

— Așa că i-am strâns mâna poponarului, spuse Polworth ignorând sarcasmul lui Strike. L-am pus să-mi scrie titlul cărții și așa mai departe. Am ieșit imediat din bar, am luat taxiul până la apartamentul lui Penny și am început să bat în ușă. S-a trezit, era turbată de furie. Credea că am venit pentru că sunt beat, n-am găsit nimic mai bun și voiam să mi-o trag. I-am zis: „Nu, vacă adormită ce ești, am venit pentru că vreau să mă căsătoresc cu tine“. Și să-ți spun numele cărții. *Anna Karenina*.

Polworth își goli halba.

— E o porcărie, continuă el.

Strike râse.

Polworth râgâi zgomotos, apoi se uită la ceas. Era un om care știa cum să-și facă ieșirea și nu avea timp pentru un rămas-bun prelungit, așa cum nu avea nici pentru literatura rusă.

— Tre' să plec, Diddy, spuse el ridicându-se în picioare. Dacă mă întorc până la unșpe jumate, primesc o clanță de ziua mea — exact ceea ce încercam să-ți spun, prietene. Exact asta.

Strike zâmbi larg și îi strânse mâna. Polworth îi spuse să-i transmită lui Joan toată iubirea lui și să-l sune când mai vine data viitoare, apoi se strecură printre oameni spre ieșire și dispăru.

2

*Rănită, inima e ușurată de speranța
În cele ce vor fi, durerea îndulcind-o...*

Edmund Spencer, *The Faerie Queene*

Încă zâmbind după povestea lui Polworth, Strike realiză că bruneta de la bar dădea semne că vrea să-l abordeze. Ochelarista blondă care o însotea părea că o sfătuiește să nu facă asta. Strike își termină berea, își luă portofelul, verifică dacă mai are țigările în buzunar și, cu ajutorul peretelui de lângă el, se ridică în picioare, asigurându-se că a atins echilibrul necesar înainte de a încerca să meargă. Uneori, piciorul protetic nu voia să coopereze după patru beri. După ce fu sigur că poate să-și țină perfect echilibrul, porni spre ieșire, dând din cap fără să zâmbească în direcția celor câtorva localnici pe care nu avea cum să-i ignore fără să-i offenseze, și ieși în întunericul cald de afară fără să fie abordat de cineva.

Treptele late și inegale de piatră care coborau spre golf erau în continuare înșesate de băutori și fumători. Strike își croi drum printre ei, scoțându-și țigările din mers.

Era o noapte plăcută de august și turiștii continuau să se plimbe pe faleza pitorească. Până la casa mătușii și unchiului său, Strike avea de parcurs un drum de 15 minute și o pantă abruptă de urcat. Dintr-un impuls de moment, o luă la dreapta, traversă strada și se îndreptă spre peretele înalt de piatră care separa de mare parcare și terminalul feribotului. Se sprijini de el, își aprinse o țigară și privi lung în depărtare, peste fumul gri și oceanul argintiu, devenind astfel un turist ca oricare altul, pierdut în întuneric, liber să fumeze liniștit, fără să trebuiască să răspundă la întrebări despre cancer, amânând intenționat momentul întoarcerii la canapeaua incomfortabilă pe care dormise în ultimele șase nopți.

Când ajunsese acasă la mătușa lui, lui Strike i se spuse că pe un bărbat necăsătorit, cum era el, fără copii, fost soldat, nu are cum să-l deranjeze să

doamnă în sufragerie, „pentru că tu ești în stare să dormi oriunde“. Mătușa lui era hotărâtă să elimine posibilitatea invocată de Strike la telefon de a se caza la o pensiune, preferând să exploateze casa la maxim. Vizitele lui Strike erau rare, mai ales în același timp cu sora și nepoții lui, iar Joan voia să se bucure cât mai mult de prezența lor, să simtă că ea e, din nou, cea care îi hrănește și le asigură existența, oricât ar fi fost de slăbită de prima sedință de chimioterapie.

Așa că, fără să se plângă, înaltul și masivul Strike, care ar fi fost mult mai mulțumit pe un pat de campanie, se întinsese în fiecare noapte pe piesa acea alunecoasă și tare din păr de cal, acoperită cu satin, pentru a fi trezit în fiecare dimineață de nepoții lui, care uitau mereu că li se ceruse să nu dea buzna în sufragerie până la ora 8. Cel puțin, Jack avea decența de a murmura niște scuze de fiecare dată când își dădea seama că își trezise unchiul. Cel mare, Luke, cobora în fiecare dimineață scările înguste tropăind și strigând, mulțumindu-se să chicotească atunci când se repezea pe lângă Strike spre bucătărie.

Luke stricase căștile noi-nouțe ale lui Strike, iar detectivul se simțise obligat să susțină că nu era nicio problemă. De asemenea, nepotului lui cel mare i se păruse amuzant ca, într-o dimineață, să fugă în grădină cu piciorul protetic al lui Strike, și apoi să-l fluture la unchiul lui pe geam. Când Luke îl adusese în sfârșit înapoi, Strike, a cărui vezică era foarte plină și care nu reușise să sară într-un picior, pe scările abrupte care duceau la etaj spre singura toaletă din casă, îl dojenise încet, făcându-l pe băiat să fie neobișnuit de rezervat pentru aproape tot restul dimineții.

În tot acest timp, Joan îi spunea lui Strike în fiecare dimineață „ai dormit bine“, fără nici cea mai mică nuanță întrebătoare. Toată viața avusese obiceiul de a-și presa în mod subtil familia să-i spună ceea ce voia ea să audă. Pe vremea când Strike dormea la birou și era pândit de insolvența iminentă (ceea ce, într-adevăr, nu le împărtășise mătușii și unchiului său), Joan îi spunea mulțumită la telefon „te descurci extraordinar de bine“, iar lui Strike, ca întotdeauna, i se păruse inutil de belicos să conteste declarația ei optimistă. După ce partea inferioară a piciorului îi fusese spulberată în Irak, Joan îi spusese printre lacrimi, lângă patul de spital, în timp ce el încerca să-și focalizeze privirea prin ceața morfinei, „Dar te simți bine totuși. Nu te doare“. Strike o iubea pe mătușa lui, care îl crescuse pe perioade lungi din copilăria lui, dar se simțea înăbușit și sufocat dacă petrecea mai mult timp în compania ei. Insistența ei ca moneda socială contrafăcută să se plimbe lin dintr-o mână în alta, în timp ce adevărurile inconfortabile erau ignorate și negate, îl epuiza.

În apă licări ceva — argintiu alunecos și o pereche de ochi negri ca tăciunile: o focă se rotea leneș chiar mai jos de el. Strike o privi cum se învârtea în apă, întrebându-se dacă ea putea să-l vadă și, din motive pe care nu le-ar fi putut explica, gândurile lui alunecară spre partenera lui de la agenția de detectivi.

Știa că nu îi spusese lui Polworth tot adevărul despre relația lui cu Robin Ellacott, care, la urma urmei, era strict treaba lui și a nimănui altcuiva. Iar adevărul era că sentimentele lui conțineau nuanțe și complicații pe care el prefera să nu le examineze. De exemplu, când era singur, plictisit sau abătut, Strike avea tendința de a-și dori să-i audă vocea.

Se uită la ceas. Robin avea zi liberă, dar exista o șansă să fie încă trează, iar el avea un pretext decent să-i trimită un SMS: lui Saul Morris, cel mai nou subcontractor al lor, trebuia să i se deconteze cheltuielile lunare, iar Strike nu lăsase instrucțiuni pentru soluționarea acestei probleme. Dacă îi trimitea un mesaj despre Morris, șansele creșteau ca Robin să-l sune înapoi, ca să afle cum se mai simte Joan.

— Nu vă supărați, se auzi din spatele lui o voce agitată de femeie.

Fără să se întoarcă, Strike știu că aparținea femeii brunete de la crâșmă. Avea accentul din vecinătatea Londrei, iar tonul ei conținea acel amestec precis de scuze și însuflețire pe care Strike îl întâlnea de regulă la cei care voiau să discute despre succesele lui de detectiv.

— Da? spuse el, întorcându-se spre cea care i se adresase.

Prietena ei blondă venise cu ea: sau, se gândi Strike, poate că erau mai mult decât prietene. Un aer nedefinit de apropiere părea să le unească pe cele două femei, care aveau în jur de 40 de ani, din ce-și dădea el seama. Erau îmbrăcate în blugi și cămăși, iar blonda, mai ales, avea acea zveltețe modelată de mișcarea în aer liber care sugera weekend-uri petrecute pe bicicletă sau în plimbări îndelungate, pe coclauri. Era o femeie pe care unii ar fi numit-o „atrăgătoare“, înțelegând prin asta că avea o atitudine dezinvoltă. Pe de-altă parte, pomeții înalți, ochelarii și părul prins într-o coadă de cal îi dădeau o expresie gravă.

Bruneta avea o constituție mai delicată. Ochii săi mari și gri străluceau accentuând paloarea chipului prelung. În lumina aceea slabă, avea un aer intens, chiar fanatic, care te ducea cu gândul la un martir medieval.

— Sunteți cumva... Cormoran Strike? întrebă ea.

— Da, spuse el pe un ton distant.

— Ah, icni ea, făcând un gest mic și agitat cu mâna. E... e atât de ciudat. Îmi dau seama că probabil nu vreți să fiți — îmi pare rău că vă deranjez, știu că sunteți în afara programului, dar...